

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 31/2012-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P. T. st., V. T. a P. T. ml., B., zastúpených advokátom JUDr. J. P., D., vo veci namietaného porušenia ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 20/2009 z 31. októbra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. T. st., V. T. a P. T. ml. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. decembra 2011 doručená sťažnosť P. T. st., V. T. a P. T. ml. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 M Cdo 20/2009 z 31. októbra 2011.

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uviedli, že sa žalobou z 18. októbra 2004 domáhali určenia, že sú „*podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti - stavby súp. č. ..., vedenej ako dom, zapísanej na LV č.... o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 1/6*“.

Taktiež v konaní žiadali ako „*predbežnú otázku posúdiť otázku neplatnosti Dohody o určení spoluvlastníckych podielov zo dňa 14.10.1991...*“, ktorou malo byť určené vlastníctvo ku stavbe „*s podielom 2/6 k celku pre žalobcov 1/ a 2/ (sťažovateľov) ako manželov a s podielom 1/6 k celku pre B. B. a v podiele 3/6 k celku pre P. T. mladšieho (sťažovateľa)*“.

Stavba, ktorá bola predmetom spornej Dohody, bola stavaná od roku 1976 do roku 1979. V čase uzavretia Dohody 14.10.1991 bola už táto stavba samostatnou vecou a bola dlhodobo, od roku 1979 užívaná. Dom bol užívaný dvoma rodinami tak, že prvé nadzemné podlažie užíval P. T. ml. s manželkou M. a synom P. a druhé nadzemné podlažie užíval stavebník P. T. st. s manželkou V. Ich dcéra B., v čase od kolaudácie v roku 1979 až do uzavretia dohody resp. do jej smrti, v dome nebyvala. V krátkej dobe po uzavretí dohody dcéra B. podľahla nevyliciteľnej chorobe. Tým sa nenaplnili plány rodičov, že dcéra B. ich doopatruje, ktoré chceli dohodou z roku 1991 dosiahnuť. Táto dohoda zakrývala skutočný úmysel uzavrieť darovaciu zmluvu a zaopatrovaciu zmluvu.

Je preto nesporné, že v roku 1991 nemohli účastníci dohody platne uzavrieť dohodu podľa § 137 Občianskeho zákonníka...

Žalobcovia 1/ a 3/ (sťažovatelia) sa v konaní domáhali vyslovenia neplatnosti Dohody zo dňa 14.10.1991 z dôvodu uvedeného v § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko táto dohoda obchádza zákon. V čase uzavretia dohody bol účinný zákon č. 139/1984 Zb. o notárskych poplatkoch, v zmysle ktorého bol akýkoľvek prevod či prechod nehnuteľností vrátane bezodplatného nadobudnutia nehnuteľností spoplatnený...

Úmyslom účastníkov dohody bolo vyhnúť sa povinnosti zaplatiť tieto poplatky, a preto uzavreli takúto dohodu!

Účelovosť Dohody zo dna 14.10.1991 preukazuje najmä jej čl. III, kde sa nepravdivo uvádza, že stavebné povolenie bolo vystavené na osoby uvedené v bode II tejto dohody...

Ani z rozhodnutia o určení súpisného čísla č. výst. ... zo dňa 13.07.1979, ktoré vydal MNV-odbor výstavby, Bratislava IV -Petržalka nevyplýva, že by B. B. bola stavebníkom... Konštatovanie v čl. III napadnutej dohody je zavádzajúce a nepravdivé. Už z jeho obsahu je zrejmé, že účastníci dohody mali záujem postupovať v rozpore so zákonom...

Prvostupňový súd (Okresný súd Bratislava V sp. zn. 11C/183/2004) však žalobu zamietol a následne odvolací súd (Krajský súd Bratislava sp. zn. 3Co/339/07) zamietavé rozhodnutie potvrdil.

Na základe podnetu sťažovateľov podal Generálny prokurátor SR mimoriadne dovolanie... a navrhol, aby Najvyšší súd SR napadnuté rozsudky súdov SR ako nezákonné zrušil...

... Najvyšší súd SR mimoriadne dovolanie zamietol... “.

Sťažovatelia ďalej v sťažnosti vyslovujú svoj nesúhlas s rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorý „si osvojil skutkové závery, ktoré prijal odvolací súd a súd prvého stupňa“, podrobne zopakovali jeho vyjadrenia a právne názory vyslovené v rozhodnutiach všeobecných súdov, ktoré boli podkladom pre jeho záver, že „v danej veci absolútna neplatnosť právneho úkonu nebola preukázaná“.

V ich veci došlo zo strany najvyššieho súdu „k zneužitiu práva odopretím prístupu k spravodlivosti denegatio iustitia“, ktoré bolo spôsobené „svojevôľou pri vykonávaní dokazovania a následnom nedôslednosťou pri právnom posúdení veci“, ktorý „nenapravil vytknuté nedostatky odvolacieho súdu, ale naopak, svojevôľu pri aplikácii právnej normy zo strany odvolacieho súdu svojim arbitrárnym rozsudkom toleroval“.

V sťažnosti príkladmo uvádzajú judikatúru všeobecných súdov (aj Českej republiky), a domnievajú, že v ich veci bol porušený Občiansky zákonník, čo konštatoval aj Generálny

prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“), ktorý podal v tejto veci mimoriadne dovolanie.

Na základe uvedených skutočností sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že:

„1/ Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 3 M Cdo 20/2009 zo dňa 31.10.2011 porušil základné práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a právo sťažovateľov podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“

2/ Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu... sp. zn. 3 M Cdo 20/2009 zo dňa 31.10.2011 a vec vracia Najvyššiemu súdu... na ďalšie konanie.

3/ Sťažovateľom 1/ až 3/ sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume každému z nich po 1.500,- €, ktoré je Najvyšší súd... povinný vyplatiť do rúk právneho zástupcu sťažovateľov do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4/ Sťažovateľom 1/ až 3/ sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 1.649,08 €, ktorú je Najvyšší súd... povinný zaplatiť právnemu zástupcovi sťažovateľov do 3 dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25

ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 20/05 a iné).

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa svojej ustálenej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov

(vrátane najvyššieho súdu), ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 382/06). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že uvedené obdobne platí, aj pokiaľ ide o skúmanie splnenia podmienok konania o mimoriadnom dovolaní.

Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd vždy pred rozhodnutím o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora obligatórne skúma jeho prípustnosť z hľadiska procesných podmienok mimoriadneho dovolania, ako aj dôvodnosti mimoriadneho dovolania, ktorá vychádza zo všeobecného predpokladu na použitie tohto mimoriadneho opravného prostriedku podľa § 243e ods. 1 OSP (porušenie zákona právoplatným rozhodnutím súdu) a z konkretizácie podľa § 243f ods. 1 písm. a) až c) OSP.

Vychádzajúc z uvedeného sa preto ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti zaoberal najprv otázkou, či obsah napádaného uznesenia najvyššieho súdu opodstatňuje možnosť prijatia sťažnosti na ďalšie konanie a či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu sú zlučiteľné s ústavnými limitmi vyplývajúcimi zo sťažovateľmi označených základných práv.

1. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľov s právnym názorom najvyššieho súdu v rozsudku sp. zn. 3 M Cdo 20/2009 z 31. októbra 2011, ktorý zamietol mimoriadne dovolanie podané v danej veci generálnym prokurátorom. Dovolacie

dôvody generálneho prokurátora smerovali k tomu, že napadnuté rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 243 f ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku], a to konkrétne, že *„dohodu o určení spoluvlastníckych podielov zo 14. októbra 1991 nie je možné zaradiť ani pod jeden zo zákonom predpokladaných spôsobov nadobudnutia vlastníckeho práva“*, a preto ju nemožno považovať za dohodu podľa § 137 Občianskeho zákonníka, ale za taký právny úkon, ktorý svojím obsahom odporoval zákonu a obchádzal ho, čoho dôsledkom mala byť jeho absolútna neplatnosť podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Mimoriadne dovolanie poukazuje na nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov a na to, že všeobecné sudy pri svojom rozhodovaní nevzali vôbec do úvahy účelové tvrdenia sťažovateľov, že uzavretím dohody zo 14. októbra 1991 sledovali obísť zákon, preto by mala byť dohoda posudzovaná od počiatku ako absolútne neplatná.

Ústavný súd po preskúmaní argumentov sťažovateľov zistil, že tieto nie sú opodstatnené. Odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu spĺňa nielen parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 OSP), ale je tiež ústavne akceptovateľné. Ústavný súd nie je toho názoru, že by mohlo ísť o odmietnutie spravodlivosti majúce za následok namietané porušenie ich označených práv podľa ústavy a dohovoru, ale o prípad, keď právo na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie bolo v celom rozsahu realizované, aj keď nie podľa subjektívnych právnych názorov sťažovateľov.

Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí sa nestotožnil s argumentmi generálneho prokurátora, na strane 7 až 11 najprv zrekapituloval zásadné skutkové a právne zistenia a závery všeobecných súdov, ktoré vyústili do ich konečného záveru, prečo bola žaloba sťažovateľov zamietnutá. Z týchto záverov napríklad vyplývalo, že *„žalovaný je zapísaný ako spoluvlastník domu v podiele 1/6, ktorý nadobudol na základe dedenia po matke B. B., ktorá tento podiel nadobudla na základe dohody uzatvorenej 14. októbra 1991, ktorou jej účastníci založili spoluvlastnícke vzťahy...“* a že *„z obsahu dohody uzavretej dňa 14.10.1991 a výpovede svedka JUDr. P., v advokátskej kancelárii ktorého bola predmetná dohoda spísaná a podpísaná, mal súd preukázaný prejav vôle jej účastníkov, ktorý jasne a zrozumiteľne osvedčuje (deklaruje) určenie spoluvlastníckych podielov jej účastníkov k*

domovej nehnuteľnosti s účinkami podľa § 137 ObčZ bez právnej relevancie časového momentu jej uzatvoreníu na platnosť tejto dohody ...“.

Ďalej najvyšší súd na strane 8 a 9 v dôvodoch zamietnutia mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora poukazuje na to, že *«Nakoľko účastníci konania (a ani generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní) nenavrhlí vykonanie ďalších dôkazov a neboli splnené ani ďalšie predpoklady, ktoré by umožňovali odvolaciemu súdu vykonať nové dôkazy (alebo vykonané dôkazy opakovať)..., odvolací súd bol viazaný skutkovými závermi súdu prvého stupňa a bol preto povinný z týchto skutkových záverov vychádzať. Nemal preto možnosť (ako sa mylne domnieva generálny prokurátor) skutkovo hodnotiť obsah dohody zo 14. októbra 1991 inak ako súd prvého stupňa, teda tak, že táto dohoda „jasne a zrozumiteľne osvedčuje (deklaruje) určenie spoluvlastníckych podielov jej účastníkov.“. Na uvedených skutkových záveroch nič nemení ani právne hodnotenie súdu prvého stupňa, ktorý konštatoval, že spoluvlastnícke vzťahy medzi žalobcami a právnou predchodkyňou žalovaného boli založené dohodou...»*

Prípadné nesprávne právne hodnotenie nemusí mať totiž za následok nesprávnosť skutkových záverov. Uvedené je treba zdôrazniť najmä v tých súvislostiach, že zo samotného obsahu mimoriadneho dovolania vyplýva, že generálny prokurátor nesprávnosť právnych záverov súdov spája s hodnotením dôkazov súdmi, ktoré považuje za nesprávne, a sám generálny prokurátor hodnotí skutkové závery z dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa, pričom súdom vykonané dôkazy hodnotí odlišne. Hodnotenie vykonaných dôkazov však patrí do výlučnej právomoci súdu. Nesúhlas generálneho prokurátora s vyhodnotením dôkazov súdmi preto nemožno považovať za spôsobilý dovolací dôvod v zmysle § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p., a preto sa dovolací súd nemohol námietkami týkajúcimi sa nesprávnosti vyhodnotenia dokazovania súdmi zaoberať (viď R 42/1993 a podobne aj rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. 5 M Cdo 10/2008 a 5 Cdo 8/2010).

K samotnému právnemu posúdeniu danej veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.) dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 137 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak, sú podiely všetkých spoluvlastníkov rovnaké...».

Podľa názoru ústavného súdu uvedený výklad najvyššieho súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť ich právny názor svojím vlastným. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sp. zn. 3 M Cdo 20/2009 z 31. októbra 2011 najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré dovolanie zamietol, hoci je pravdou, že aj niektoré tvrdenia a názory sťažovateľov, ktoré vyslovili v tejto sťažnosti k ich veci, mohli mať svoj racionálny základ najmä v tom smere, že najvyšší súd dal za pravdu mimoriadnemu dovolaniu „v časti, v ktorej poukazuje na nevhodnú aplikáciu ustanovenia § 40a Občianskeho zákonníka na prípad (stav), ak je právny úkon postihnutý absolútnou neplatnosťou. Aplikácia ustanovenia § 40a Občianskeho zákonníka prichádza do úvahy (tak ako správne uvádza aj mimoriadne dovolanie) len v prípadoch relatívnej neplatnosti právneho úkonu taxatívne vymenovaných v uvedenom ustanovení“, avšak k tomu uviedol aj to, že „v danej veci absolútna neplatnosť právneho úkonu (dohody o určení spoluvlastníckych podieloch) nebola v konaní preukázaná..., a preto mimoriadne dovolanie smerujúce proti rozsudkom prvostupňového a odvolacieho súdu, ktoré nespočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.), zamietol (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 1)“.

K tomu ústavný súd tiež poznamenáva, že vzhľadom na kritériá vyplývajúce z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003, § 46 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), označený čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je v danom kontexte (civilnom aspekte) ani aplikovateľný na toto konanie o mimoriadnom dovolaní, ktoré podal generálny prokurátor podľa štvrtej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 243e až § 243j).

Toto konanie treba odlišovať od konania o dovolaní podľa tretej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 236 až § 243d OSP), ktorého podstata spočíva v tom, že oprávnením na jeho začatie disponuje za podmienok uvedených v zákone priamo účastník

konania, pričom toto jeho oprávnenie musí byť v zásade aj využité... pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (mutatis mutandis I. ÚS 5/02, I. ÚS 160/03).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd preto konštatuje, že vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru treba sťažnosť považovať za zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu absencie akejkoľvek príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), resp. práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozsudkom najvyššieho súdu (obdobne napr. III. ÚS 292/08 a III. ÚS 160/09, III. ÚS 217/2010).

2. Sťažovatelia sa v petite časti sťažnosti tiež domnievajú, že rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu ich základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Podľa názoru ústavného súdu ochrany základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy sa v zásade nemožno úspešne domáhať v konaní pred ústavným súdom jednak preto, že ochranu vlastníckemu právu pred jeho ohrozením alebo porušením zásadne poskytujú v prvom rade všeobecné súdy, nie ústavný súd (obdobne napr. III. ÚS 150/2010), ale aj preto, že podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 116/05, III. ÚS 218/07) absencia porušenia ústavnoprávnych princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Navyše sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv takým postupom (rozhodnutím) najvyššieho súdu v konaní o zamietnutí mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom, ktorý zjavne nie je v príčinnej súvislosti s obsahom ich práv. Najvyšší súd rozhodol zákonným spôsobom, s ktorým sťažovatelia síce nesúhlasia, ale rozhodnutie bolo náležite odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený nahrádzať.

Z uvedeného dôvodu preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľov odmietol i v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2012